

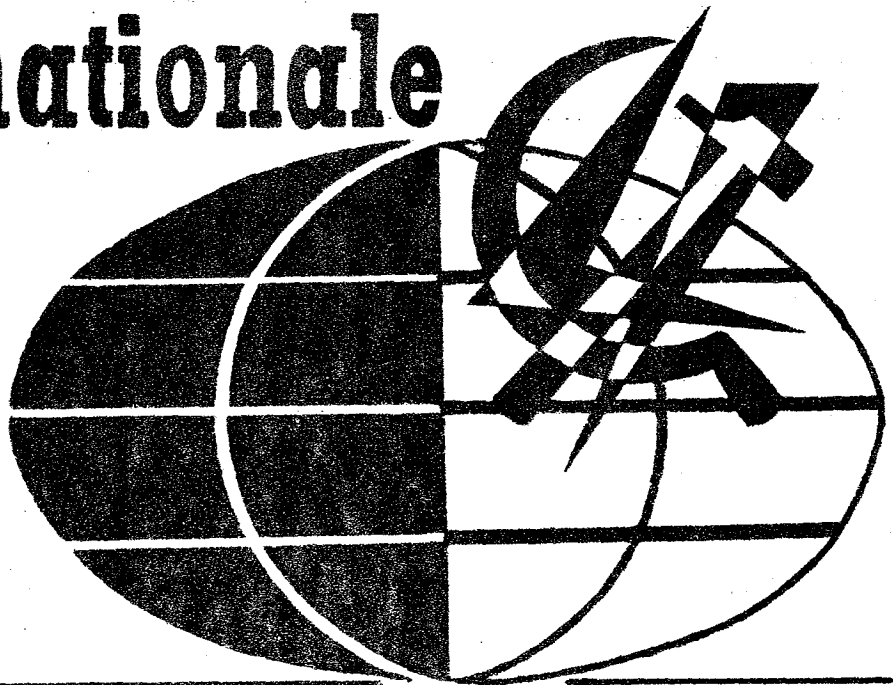
1/63

junii 1963

de internationale

Uitgave van de
NEDERLANDSE SEKTIE VAN DE
VIERDE INTERNATIONALE

proletariërs
aller landen
verenigt. u!

DE INTERNATIONALE

Orgaan van de Nederlandse sectie van de Vierde Internationale
Verschijnt maandelijks 7e jaargang juni 1963

Administratie : L. Plekker, Tolstraat 123 "A", Amsterdam -Z-
Gemeentegiro : Amsterdam P7185 Abonnementprijs f4,-- per jaar

DEZE MAAND

Ook in Nederland is het brave burgerdom opgeschrikt van de woorden die Ben Bella heeft gesproken tijdens de conferentie in Addis Abeba. De Algerijnse regeringsleider zei dat er tienduizend Algerijnen klaar staan om hun broeders die in Afrika nog geterroriseerd worden door het Zuid-Afrikaanse en Portugese kolonialisme te helpen in hun bevrijdingsstrijd. Het Parool schreef naar aanleiding van deze conferentie dat de "wereld" is overrompeld door de ondergang van het kolonialisme binnen vijftien jaar! ". Zover is het nog niet helemaal; al geeft dat arbeidsvijandige blad er tenminste blijk van het verschil te zien tussen holle leuzen en revolutionaire daden. Economische acties tegen Zuid-Afrika, Portugal en Zuid-Rhodesia zijn in voorbereiding. De Nederlandse arbeidersklasse zal deze acties met alle kracht dienen te ondersteunen, dwars tegen de NVV-leiding in als deze, zoals in het verleden, weer een aarzelende, in feite afwijzende, houding aanneemt, ondanks de IVVV-oproep. In Denemarken, waar o.a. enige cooperaties een boycot hebben ingezet, is wat dat betreft een goed voorbeeld gegeven. In Noord-Amerika neemt de strijd van de negers tegen de discriminatie scherpere vormen aan. De Kennedy-kliek toont steeds duidelijker geen oplossing te kunnen en te willen geven. Na het gesprek dat enige negerkleurlingen met Robert Kennedy hadden, zei de neger-schrijver Baldwin dat Robert Kennedy er blijk van had gegeven van het hele probleem niets te begrijpen. Gelukkig dat de gekleurde bevolking in steeds groter aantal het wél begrijpt; dat de verovering van de gelijke rechten in dit land dat zich zo graag "de kampioen van de verdediging van het vrije Westen noemt" door hen zelf dient te gebeuren. Dat onze Amerikaanse kameraden van de Socialist Workers Party en de vele daarmee sympathiserende jongeren aan deze strijd voor honderd procent actief deelnemen is van groot belang. Het vormt ook het beste tegengif tegen de misschien begrijpelijke maar daarom nog niet te verdedigen opvatting met sommige negerleiders (Black Muslims) dat als het erop aan komt alle blanken verraders zijn.

Over de voor de arbeidersklasse zo teleurstellende verkiezingen in Nederland vindt de lezer in dit nummer van de Internationale een vrij uitvoerig artikel. We zullen met enkele aanvullende opmerkingen volstaan. De bedoeling van het inschakelen van Romme zal duidelijk zijn: op deze wijze denkt men de katholieke arbeiders koest te houden. Bovendien is het Romme's taak om de Partij van de Arbeid weer in de regering te trekken om haar zodoende ruim te belasten met een portie "medeverantwoordelijkheid". Tot elke prijs dienen de linkse arbeiders te voorkomen dat de PvdA zich (zie verder achterpagina)

DE VERKIEZINGEN EN VERDER

Het moet eerlijk worden toegegeven: de arbeidersbeweging als geheel is ernstig achteruitgegaan, de burgerlijke partijen hebben zich goed kunnen handhaven; bovendien steekt het verkapte fascisme de kop op. Het gevoelige verlies van de PvdA wordt geenszins goedgemaakt door de bescheiden vooruitgang van de PSP en de CPN. In de klasseverhoudingen is geen politieke verheldering gekomen.

Wat is het beeld als we de verkiezingsuitslagen van de periode 1946-1963 bezien? De meest algemene tendenties zijn: achteruitgang van de arbeidersbeweging, van 38% van het totaal aantal stemmen (PvdA 28% CPN 10%) via een tijdelijke onderbreking in 1956 (PvdA 33%) naar $\pm 33,78$: PvdA 27,99%, CPN 2,77 en PSP 3,02% (de PSP rekenen we tot de arbeidersbeweging). De PvdA is dus stil blijven staan.

Achteruitgang ondergingen ook de Protestantse politieke partijen (ARP en CHU) van $\pm 21\%$ naar $\pm 17\%$, 8,5 elk. De VVD liep van $\pm 6,5\%$ via een top van meer dan 12% naar 10,28%. Dus een relatief stagnerende situatie. Deels door de economische stabiliteit en deels door de politiek van het NVV en PvdA-leiding heeft de bourgeoisie zijn greep op de arbeidersklasse zelf weten te bevestigen: KAB en CNV groeien sterker dan het NVV.

Bepaalde KVP-leiders, gesterkt door het succesje, dringen nu aan op de vorming van een christen democratische partij. Dat betekent allereerst samengaan met de ARP en de CHU, en in wezen de eenheid van de bourgeoisie, aghans de grote meerderheid, zoals in Duitsland (CDU) en in Italië (DC).

De VVD heeft een tijdlang aantrekkingskracht uitgeoefend op de uiterste rechter vleugel van het burger en boerendom naast de ARP. Deze vleugel is nu, teleurgesteld door de koele internationale opportunistische grote ondernemerspolitiek van de VVD, overgegaan naar een aantal kleine zeer reactionaire groeperinkjes. Zij (o.a. de Telegraaf tendens) heeft ook gebruik kunnen maken van de "Vrije Boeren" van de semifascist Koekoek. Er zullen overigens niet alleen politieke delinkwenten op Koekoek gestemd hebben. Er is ook een zekere ontevredenheid en onrust onder bepaalde boerenlagen, tegenover de koude kapitalistische sanering van het landbouwvraagstuk, en de inkapseling van de corporatieve PBO-start via het Landbouwschap. Wegens het gebrek aan voldoende gegevens durven we over de diepste drijfveren hier nog niet veel te zeggen.

CPN en PSP gingen vooruit. Op zichzelf is dat een teken van nieuw politiek bewustzijn, een zeer bescheiden begin van nieuw politiek leven. Aan de andere kant is deze vooruitgang toch wel zeer beperkt. Vooral die van de PSP was geringer dan velen verwacht hadden.

Inde grote steden stond de PSP bijna stil, en de groei in de provincie is voor een groot deel te verklaren door het feit dat zij daar pas kortgeleden doorgedrongen is. De PSP begint zijn plafond te bereiken.

Natuurlijk ligt dit voor een groot deel aan de ongunstige objectieve omstandigheden die ook niet door een echte revolutionaire leiding op grote schaal doorbroken kunnen worden. Belangrijker voor de beoordeling van de PSP is dat het snelle einde van de groei te wijten is aan het feit dat zij als kleinburgerlijke groepering geen ernstige moeite heeft gedaan om de arbeidersklasse te bereiken en

naar het openlijk zeggen van sommige leden, ook geen arbeiderspartij wil zijn.

Minder dan ooit is er kans op een belangrijke centristische doorbraak en concentratie à la Larsen in Denemarken.

De CPN herstelde zich enigszins, als resultaat van de verandering van het politieke klimaat in Nederland, die de verdraagde weerspiegeling is van internationale ontwikkelingen. Gelijkzeitig doen zich enige destalinisatie symptomen voor. Verschillende malen kan men in de allerlaatste tijd enkele verstandige geluiden horen. Tekenen van het einde der absolute alleenheerschappij van De Groot en zijn hyperstalinistische extreemsectarische lijn? Dit proces moet in elk geval worden toegejuicht en bevorderd.

De vooruitgang van de CPN en de PSP die nog wel even door kan gaan, brengt overigens geen fundamentele verandering in de politieke situatie van de Nederlandse arbeidersklasse als geheel. Het verlies van 70.477 stemmen neemt niet weg dat de overgrote meerderheid der niet confessioneel georganiseerde arbeiders zijn steun op de PvdA blijft uitbrengen, met hoe weinig enthousiasme ook.

De nederlaag is overigens ernstig. Zij werpt wel een vernietigend licht op het beleid van een leiding die zich in een oppositie situatie bevond tegenover een bourgeoisie die op alle fronten de aanval op de arbeidersklasse inzette: z.g. vrijere loonvorming in het kader van de z.g. produktiviteitsstijging (vooral met de werkclassificatie tegen de economisch zwakkere sectoren gericht), sterke vermindering van de bouw van minder dure woningwoningen, verruiming van grondspeculatie, agressieve commerciële t.v.-druk die direct gericht is tegen de VARA; pogingen tot omzetting van openbare nutsbedrijven en half of hele private ondernemingen, scherpe aanvallen op de vakbeweging, enz. enz.

Wat zijn nu direct de gevolgen van van de verkiezingen. De sterkste tendens is naar de voortzetting van een kabinet à la De Quay; iets waar de grote bourgeoisie op aandringt. Zij wenst de handen zo min mogelijk gebonden te hebben, nu zij voor moeilijker economische tijden staat, in het aangezicht van sterker interkapitalistische concurrentie.

De "linker" vleugel van de KVP en de ARP willen echter een ten behoeve van een linkse dekking t.g.o. hun eigen arbeidersaanhang een relatie met de PvdA niet bij voorbaat afsnijden als het niet teveel kost, vooral is dit van belang nu de hoogconjunctuur ten einde loopt. De PvdA bureaucratie staat zeer oncritisch tegenover dergelijke manoeuvres. Wel liet zij gedurende de verkiezingen allerlei verlangens horen -meer woningen, scholen, ziekenhuizen enz., hogere AOW e.a. sociale voorzieningen enz. enz.; te betalen uit hogere belasting op de winst enz.- die voor de bourgeoisie in wezen onaanvaardbaar zijn. Maar de bereidheid om bijna alle eisen over boord te gooien voor enkele ministerszetels, is zeer groot. Zo groot dat er enkele maanden geleden een inter-bureaucratische strijd is geweest van de kant der minst reactionaire vleugel tegen een totale uitverkoop, bij eventuele coalitie onderhandelingen.

De taken binnen de massa-beweging zijn nu o.a. de volgende.

De PvdA moet allereerst buiten een regeringscoalitie gehouden worden, d.w.z. geen gevangene van de burgerlijke partijen worden. Binnen de partijen het ermee verbonden NVV is de eerste eis: meer democratie, vrijheid van meningsuiting voor de verschillende stromingen. Een begin hiervan is de schuchtere erkenning van de minderheidspositie met zijn ontwapeningsstandpunt. Het minderheidsrapport van de PvdA zal moeten worden gesteund: de strijd voor eenzijdige ontwapening en uiteindelijke uittreding uit de NAVO moet worden ontwikkeld.

Op het economische vlak zullen waar dat kan de kerneisen moeten zijn: 1) een minimum loon van minstens f100,-- in de week gegarandeerd door een koppeling aan de verandering van de kosten van levensonderhoud. 2) tegen de toekomstige niet al te verre werkloosheids stijging een verdeling van het werk onder alle arbeiders, inkrimping van de werkweek.

Om deze eisen draait alles. Voortdurend moet er o.a. op gewezen worden dat de wensen in "om de kwaliteit van het bestaan" worden geformuleerd, mede afhankelijk zijn van een drastische beperking van de oorlogsuitgaven. Wat niet wil zeggen dat er nu al niet direct meer "ruimte" is voor eenforse optrekking van de CAO lonen, van het wit maken der zwarte lonen.

De strijd voor deze en andere eisen in de PvdA is echter tot mislukking gedoemd, als zij haar basis niet heeft in de mobilisering van de NVV-arbeiders die niet altijd zo onbeweeglijk zijn als sommigen wel denken.

Wij moeten beknopt blijven. Er zijn nog zeer vele kleine en grote eisen die naar voren kunnen worden gebracht, er zijn oneindig veel problemen verbonden met dat werk. Wij hebben niet de pretentie overal kant en klare recepten uit te schrijven, wij willen alleen in de arbeidersbeweging geleidelijk aan een socialistisch program tot ontwikkeling helpen brengen, in discussie en samenwerking met de meest bewuste voorhoede, waar zij zich ook bevindt; wij willen in dit stadium, met meer (en ook met minder) de fusie tussen die voorhoede en de georganiseerde arbeidersklasse helpen voorbereiden.

Karel Verbiest.

0 0 0

DE STRIJD VAN DE N.T.B.

Het besluit van de NVV-burecraten om de Nederlandse Toonkunstenaars Bond (NTB) te schorsen toont op onthullende wijze de naakte angst van de predikers van de "sociale vrede", Roemers, Kloos c.s. Angst, niet in de eerste plaats voor deze kleine tweeduizend musici zélf, maar wel voor het voorbeeld dat hun bond stelde. De NTB begon op 1 januari een staking tegen de NTS, de NTB was het saboteren van onderhandelingen door de NTS beu. Deze staking werd door de NTB met grote vastberadenheid gevoerd. Dan komt de Stichting van de Arbeid "bemiddelen", een deel van de leiding (hetzelfde deel dat later door het congres van de NTB wordt weggestemd) trapt in die val, de tegenstellingen binnen de NTB verscherpen. Over die meningsverschillen heeft de NTB zich op een congres uitgesproken.

De meerderheid heeft de bondssecretaris Ferrares, waartegen zich de aanvallen van de NVV-borocraten richten, gesteund. De leden hebben toch het recht om uit te maken wie zij als hun leiders wensen, zou men zo denken. Het NVV denkt over deze eerste eis van vakbondsdemocratie blijkbaar geheel anders. De aanvallen tegen de NTB worden verscherpt voortgezet, men dreigt zelfs met roeyement. Wij spraken hierboven over het "voorbeeld" van de NTB. In haar eigen kleine sector heeft de NTB het kunstmatige, en met steun van de beginselloze vakbondsleiding opgezette, beeld van de gezellige groene tafel waaraan alle loonprobleempjes worden opgelost, heftig verstoord; een klein, maar daarom niet minder belangrijk (het gaat tenslotte om een NVV-bond) stukje klassestrijd werd zichtbaar. En dat alles in dezelfde tijd dat in Italië, Frankrijk en West-Duitsland -na in België het enorme gevecht tegen de Eenheids-wet- honderdduizenden arbeiders op een verhelderende wijze toonden hoe het kapitalisme bestreden moet worden. Want wat gebeurt er in Nederland als grote bonden als die der grafici, metaalbewerkers en textielarbeiders de strijd aanpakken zoals de NTB dat doet; dat betekent de val van Roemers c.s.

Aan de hand van een door het hoofdbestuur van de NTB opgesteld verslag willen we hog eens laten zien dat Ferrares en dat deel van de leiding dat hem steunde niet anders deed dan de door de leden genomen besluiten uitvoeren.

In brieven aan leden en perscommuniqués, verstuurd eind december en begin januari zegt het bestuur duidelijk dat de strijd zal worden voortgezet "totdat volledige overeenstemming is bereikt". Tijdens een landelijke vergadering te Hilversum op 1 februari verklaarde bondvoorzitter Meyer, die later zo jammerlijk onder het juk van de NVV-leiding zou doorgaan: "Wij aanvaardden een vrijblijvende bemiddeling van de Stichting van de Arbeid. Wij komen bij u terug om de resultaten te laten goedkeuren. Als de Stichting partijdig is, gaan wij weg."

Natuurlijk was de Stichting partijdig, de enige echter van de NTB-onderhandelingsdelegatie die wegging was Ferrares, wie door het NVV nu wordt verweten "te handelen in strijd met de organisatorische grondslagen van het NVV". Uit het stuk van de NTB blijkt ook duidelijk de ongerepte rol van een andere NVV-bestuurder, namelijk Nelemans, die als "bemiddelaar" optrad. Nelemans meende dat de NTB de boycotactie diende op te heffen "om het klimaat te zuiveren voor de onderhandelingen". Op zichzelf is het al hoogstmerkwaardig dat het NVV gaat bemiddelen in een conflict waarbij een van haar bonden is betrokken.

Twee leden van de NTB-onderhandelingsdelegatie besloten -tegen de besluiten van de leden in! - de actie te beëindigen. Ferrares verzette zich daartegen, en werd door de leden daarna in het gelijk gesteld.

Dat betekende een harde klap voor de NVV-burocratie die bijkans geen middel ongebruikt had gelaten om leden en bestuurders van de NTB te demoraliseren en onder druk te zetten. Er zijn zelfs gevallen van regelrechte broodroof bekend.

In de afdeling Hilversum vindt de minderheid van Meyer zijn grootste steunpunt. Toen de wnd. voorzitter (Schweitzer) en de secretaris (Ferrares) een ledenvergadering van deze afdeling wilden

Bijwonen - iets waarop ze, zoals zelfs het Parool moest erkennen, statutair recht hadden- riep Meyer, de voorzitter van Hilversum, de hulp van de politie in. We herinneren ons niet dat Roemers en Kloos tegen deze gangstermethode ooit één woord van protest hebben laten horen.

De NTB heeft al aangekondigd een beroep te zullen doen op alle leden van het NVV om te protesteren tegen het besluit van de NVV-leiding. Dat lijkt ons juist. Deze zaak gaat namelijk niet meer alleen de leden van de NTB aan. Het gaat hier om de verdediging van de vakbondsdemocratie. Wij roepen alle lezers van dit blad die lid van het NVV zijn op deze kwestie in hun bedrijf aan de orde te stellen en hun collega's duidelijk te maken dat het dictatoriale besluit van de NVV-leiding een enorm gevaar betekent voor de hele vakbeweging.

PROTESTEERT TEGEN DE SCHORSING EN HET AANGEKONDIGDE ROYEMENT
VAN DE N.T.B.

Wim Meulink.

O O O

Het Actiecomite Angola deelde bij het vertrek van de door Het Vrije Volk georganiseerde bootreis met "De grote beer" en "De Waterman" naar de voetbalwedstrijd Feijenoord-Benfica in Portugal een pamflet uit. De tekst nemen wij hieronder over.

4 mei

VOETBALLIEFHEBBERS

Vandaag begint voor U een interessante tocht naar Portugal.

Wij wensen u een goede reis naar dit land, waar zoals u in Het Vrije Volk hebt kunnen lezen, de zon altijd schijnt.

Maar heeft Het Vrije Volk u ook verteld:

Dat in Portugal al 36 jaar zucht onder de fascistische dictatuur van Salazar?

Dat er in Portugal concentratiekampen zijn en dat duizenden tegenstanders van het regime gevangen zitten?

Dat in deze gevangenissen en concentratiekampen mensen door de PIDE, de geheime politie, gemarteld en vermoord worden?

Heeft Het Vrije Volk U verteld:

Dat in Portugal geen vrijheid van meningsuiting, van denken, van vergadering en van vereniging bestaan?

Dat alle politieke partijen en vakverenigingen er verboden zijn?

Dat het stakingsrecht niet erkend wordt en dat stakers vele jaren gevangenisstraf opgelegd kregen?

= 5 =

Dat gevangenen door het opleggen van "veiligheidsmaatregelen" levenslang gevangen gehouden kunnen worden ?

Heeft Het Vrije Volk U verteld:

Dat pers, radio, televisie, bioscoop en schouwburg aan een strenge censuur onderworpen zijn ?

Dat Portugal het achterlijkste land van Europa is met 50 procent analfabeten ?

Dat de 1-mei betogingen van dit jaar door de fascistische politie uiteengeslagen werden, waarbij een betogener gedood en vele gewond werden ?

Heeft Het Vrije Volk U verteld :

Dat de bevolking van de Portugese kolonien zucht onder een zelfde regime van onderdrukking en terreur ?

Dat in de Portugese kolonien dwangarbeid heerst ?

Dat de bevolking in Angola eindelijk tegen deze vernedering en mishandeling in opstand gekomen is ?

Dat in deze opstand en door Portugese vergeldingsmaatregelen tienduizenden Angolezen gedood zijn ?

Dat een kwart miljoen Angolezen gedwongen werden hun land te ontvluchten ?

Heeft Het Vrije Volk U verteld :

Dat de Portugese oppositie, ook de socialistische oppositie, gevraagd heeft geen uitstapjes naar Portugal te maken, omdat dit het regime aan zijn deviezen helpt ?

Het Actiecomite Angola

LEEST OOK ONZE BROCHURE . "PORTUGAL ONDER SALAZAR".

Uit het nummer van 15 februari van het Katholieke Wereld Bulletin, uitgegeven in Cleveland, Ohio, Amerika, nemen wij het volgende over:

Rio de Janeiro (U.P.I.)

Een reeks van onverklaarbare sterfgevallen worden opnieuw onderzocht in verband met de openbaarmaking van moorden, door de politie bedreven op bedelaars om hen "van de straat te houden".

Van officiële zijde is gezegd, dat de meer dan 20 lichamen die uit de Guarda-, Guandu-, en de San Francisco rivieren zijn gehaald, gedurende het afgelopen jaar, in verband staan met het politieschandaal.

Vijf politiemannen hebben bekend, dat zij drie bedelaars gedood en hun lichamen in de rivieren van Rio gegooid hadden.

Een half dozijn in de stadsgevangenis opgesloten bedelaars beschuldigen echter sommige politieagenten, geld en voorwerpen van waarde aan mensen ontstolen te hebben, die gearresteerd zijn onder de wet op het bedelen en landlopen.

DE ALGERIJNSE REVOLUTIE IN OPMARS.

Van "onbeheerde goederen" naar ondernemingen onder beheer van arbeiders.

Met de dekreten over de omschrijving en organisatie van de "onbeheerde goederen" die in de tweede helft van maart door Ben Bella en zijn regering zijn ondertekend, is in Algerije de Revolutie een beslissende fase van haar ontwikkeling ingegaan.

Degenen die twijfelden aan het permanente karakter van de Algerijnse Revolutie, aan haar dynamisme, aan haar diepgaande tendenzen in de richting van een ontwikkeling naar een werkelijke socialistische Revolutie, staan nu verstomd door de historische gebeurtenissen van de maand maart.

Het is een feit, dat de Algerijnse Revolutie niet beantwoordt aan de "normen" van een proletarische Revolutie "op zijn Russisch" of zelfs "op zijn Chinees"; revoluties, die vanaf het begin werden geleid door een proletarische partij, die zichzelf als Revolutionair-Marxistisch beschouwde.

Het is meer een Revolutie "op zijn Cubaans", waarin we de volgende bijzonderheden aantreffen; Een revolutionair boerendom zonder land; Een leiding die is samengesteld uit in beginsel ontegenzeggelijk revolutionaire tendenzen, die onder druk van de behoeften, de problemen en de massa's zich naar het Revolutionair-Marxisme ontwikkelt; Een fusie, in een verdere etappe van de Revolutie, al begonnen door het samengaan in de gewapende, aktie, de guerilla, tussen het revolutionair boerendom met haar sui generis ¹⁾ leiding en de stedelijke arbeidersklasse.

Deze ontwikkeling van de Revolutie, gedurende een hele periode een bijzondere en "anormale" in voorkomen, is in feite niets anders dan een opvallende uitdrukking van het revolutionair dynamisme van onze tijd en de onweerstaanbare en niet terug te dringen invloed die wordt uitgeoefend op het revolutionair proces door het bestaan en de macht van de Arbeidersstaten.

De Revolutie immers, die in wat voor bijzondere omstandigheden kan beginnen, ontwikkelt zich vervolgens volgens dezelfde inwendige logika, die uitmondt in de overgang naar een socialistische Revolutie, waardoor een Arbeidersstaat gevestigd wordt, onder leiding van een Revolutionair-Marxistische partij. In het geval waar deze laatste van af het begin niet bestaat, doet zij zich voor als het resultaat van een bijzonder revolutionair proces; zij is onmisbaar voor het bereiken en bevestigen van de overwinning.

Zo ging het met de grote Cubaanse Revolutie, waarvan niemand de historische gevolgen voor de bevrijding van heel Latijns-Amerika en voor de hernieuwing van de revolutionaire wereldbeweging kan kleineren.

Zo zal bij een spektrale analyse van de geschiedenis, de Algerijnse Revolutie naar voren komen als de voorhoede van de Afrikaanse socialistische Revolutie, van Arabië en zelfs van een groot deel van Europa.

1) Van eigen soort, een soort of genre op zichzelf vormend.

Via dezelfde duistere sektor, verwarde en vreemde weerklanken oproepend, van wat men verleden augustus de "onbeheerde goederen" heeft genoemd, heeft zich tot nu toe de bijzondere sociale ontwikkeling van de Algerijnse Revolutie voltrokken.

Spreekt over "onbeheerde goederen" betekende voor zekere mensen: b.v. "onbeheerde" woningen en een ongebreideld nepotisme (bevoordeling van familieleden), dat zich ontwikkelde in zekere kringen, rondom deze verleidelijke en makkelijk te verdelen prooi.

Andere spekulatieve, op snelle winst gerichte, financiële activiteiten ontwikkelden zich in de landbouw t.o.v. van "onbeheerde goederen". Hierbij kwam snel de buitengewone roofzucht van de nationale bourgeois en neo-bourgeois aan het licht, die droomden van het bezetten van de "vacante" plaatsen der vroegere meesters en het zich overleveren aan dezelfde zo niet ergere parasitaire praktijken.

Dan komen de mooiste delen van Frantz Fanon's *Damnés de la Terre* (Verdoemden van de aarde) weer in de geest, waar de nationale bourgeoisie wordt beschreven en gehekd met ongelooflijk levendige schokkende beelden, ook Algerijnse. Afgewogen vanuit dit oogpunt, doen de "onbeheerde goederen" denken aan de trieste geschiedenis van het mateloos op winst beluste gesjacher dat na de Franse Revolutie voorkwam rond de "Nationale goederen", een trieste geschiedenis die kenmerkend is voor de praktijken van de "zakenlieden-roofdieren", die President Ben Bella noemde als begeleidingsverschijnselen van elke Revolutie.

Maar de "Onbeheerde goederen" bestaan niet enkel uit schandalen, nepotisme en verspilling rond een "onbeheerde" sektor van de Algerijnse economie. Deze sektor is achtergebleven door de massieve exodus (uittocht) van 4/5de van de Europese bevolking.

In de "onbeheerde" landbouw en industriële bedrijven begon zich de kiem van een nieuwe sociale orde te ontwikkelen; de "komitee's van beheer" die door arbeiders gecontroleerde bedrijven gingen leiden. Het was een proces, dat zich eerst spontaan ontwikkelde en later steeds meer bewust en zeer sterk aangemoedigd door President Ben Bella zelf.

President Ben Bella heeft verklaard dat er, sinds de dekretten die in maart werden ondertekend, geen "onbeheerde goederen" meer bestaan. Er zijn voortaan alleen nog "ondernemingen met Zelfbestuur geleid door het Democratisch kollektief van haar arbeiders".

Aldus werd de sociale fase van de Revolutie bevestigd.

=====

KORTE GESCHIEDENIS VAN DE "ONBEHEERDE GOEDEREN".

De meesters van Algerije, dat gekoloniseerd werd door ongeveer een miljoen Europeanen, waren de bezitters van ongeveer 2.800.000 ha. van het beste, meest produktieve land. Van praktisch de totale zwakke industrie (voedingsmiddelen, bouwbedrijven, mijnen) waren zij de eigenaars en ook van de zeg 2 à 300.000 woningen en villa's.

Van dit miljoen Europeanen zijn er op het ogenblik niet meer dan 170.000 over, wat waarschijnlijk nog zal verminderen tot ongeveer 100.000 tegen het eind van dit jaar.

Noch de OAS, noch De Gaulle, noch de GPRA hebben deze situatie voorzien in de tijd, dat de akkoorden van Evian worden bediscussieerd en aangenomen.

De "leegte" geschapen door deze massale exodus, in de paniek van de Europese bevolking, die was meegesleept in het beestachtige misdadige avontuur van de OAS, is snel veranderd in een tweesnijdend zwaard.

Deze "leegte" bedoeld om de Algerijnse economie te verlammen, chaos te veroorzaken en het bevrijde Algerije over te leveren aan de "Franse hulp" en de "samenwerking", heeft nu urgente problemen opgeworpen. Het maakte radicale maatregelen noodzakelijk, die het revolutionair konstruktieve initiatief van de arbeidersmassa's begunstigen.

On geveer 1.000.000 ha. land, 5 á 600 industriële ondernemingen, meerdere duizenden handelsfondsen, 200.000 tot 250.000 (schatting) woonruimten en villa's zijn op dit moment tot "onbeheerde goederen" verklaard. De eerste maatregelen aangaande de "onbeheerde goederen", door het Voorlopig Bewind (Exécutif Provisoire) genomen in aug. '62, hadden duidelijk het doel deze "goederen" te beschermen ten gunste van de gevluchte eigenaars.

Aldus luidde ook het art. 3 van de befaamde "ordonnance No. 62 van 24 aug. '62, uitgevaardigd door de President van het Voorlopig Bewind. Het voorzagt "verwijdering van alle personen die illegaal woonruimten, industrien, handels- of agrarische ondernemingen bezetten.

Elders luidt art. 12 van dezelfde "ordonnance": "Wanneer tijdens deze regering (die van de Algerijnse Autoriteit), eigenaars, bedrijfsleiders, administrateurs of legale konsessiehouders van de ondernemingen, het normale beheer verlangen waar te maken of te doen waarmaken, hetzij direkt of indirekt, dan worden zij onmiddellijk geïntegreerd in het geheel van goederen van de onderneming. (Onderstreept door ons) Het is duidelijk dat het Voorlopig Bewind niet anders deed (in die tijd) dan trachten de bescherming en het beheer van de "onbeheerde goederen" te verzekeren voor rekening van de weggelopen eigenaars.

Het was niet eerder dan na de installering van de eerste Algerijnse Nationale Regering, dat de bijzondere belangrijkheid van de "onbeheerde goederen" naar voren kwam voor de verwezenlijking van het Overgangsprogramma naar een Arbeidersstaat, hetgeen in feite het plan van Tripolis is.

Twee dekretten uitgevaardigd in 1962 konkretiseren deze eerste bewustwording. Het eerste, van oktober '62 dekret teert: "De konstitutie van de Komitee's van beheer, bestaande uit minstens drie leden, in elke "onbeheerde" agrarische onderneming, waar meer dan 10 arbeiders werken. Deze Komitee's moeten worden verkozen door alle arbeiders die gewoonlijk in de onderneming werken".

Een maand later verscheen een gelijkkluidend dekreet, (dat van 23 nov. '62) met het doel de instelling van Komitee's van beheer uit te breiden tot de onbeheerde industrien, de mijnen en de ambachten. Door deze Komitee's zagen de arbeiders en employes van de onbeheerde ondernemingen zich opgeroepen deel te nemen aan het beheer van de onderneming en ook aan de winsten ervan.

Het andere dekreet, dat van 23 oktober '62, handelt over de "regelementering van transakties, verkoop, huur, verpachtingen en het pachten, roerende en onroerende goederen die onbeheerd zijn. Het schorste alle tot stand gekomen transakties sinds de eerste juli '62, zowel in als buiten Algerije". Het dekreet biedt de mogelijkheid om iedere fraudeleuze transaktie te herzien die plaats vindt ten nadele van de staat en publieke kollektieven, om zodoende ieder gemeenschappelijk eigendom te bewaren voor verspilling.

In vergelijking met de ordonnance van 24 aug. '62 van het Voorlopig Bewind, aangaande de eventuele terugkeer van de eigenaars, is het een grote stap die gedaan is in de dekreten van okt '62. Zij stellen het volgende vast: "Verplichting voor de eigenaars om mee te werken aan het beheren van de ondernemingen met de Komitee's van beheer in het geval dat de plaatselijke autoriteit, belast met de vaststelling van de voorwaarden van zijn eventuele herintegratie, in dien zin beslist.

Bij het kommentaar van President Ben Bella op de dekreten, door hem geleverd tijdens de journalistenkonferentie van 3 november '62, is voor de eerste maal de kapitale belangrijkheid naar voren gekomen die hij toekent aan het specifieke terrein van de "onbeheerde goederen".

Hij verklaarde: "Een groot gedeelte van de Algerijnse ekonomie bevindt zich thans verlaten door haar eigenaars en traditionele bedrijfsleiders, die voor het merendeel Europese colons waren. Dit deel omvat; Agrarische-industriele en handelondernemingen, alsook woonruimten. Zowel door de uitgestrektheid als door haar kwaliteit maakt dit gedeelte deel uit van de geëvolueerde (verst ontwikkelde) ekonomie van het land. Het vertegenwoordigt een erg belangrijk ekonomisch terrein, dat bijzonder gunstig is voor de politieke ontwerpen van de regering in het vlak van de agrarische hervorming, de nationalisatie, de plannifikatie en het zelf-bestuur in de ondernemingen door hun arbeiders...." De dekreten die het principe stellen van de Komitee's van beheer, democratisch verkozen door alle arbeiders (in agrarische- en industriële ondernemingen), zijn gericht op een waarlijke sociale en ekonomische promotie van de arbeiders. Wat meteen de arbeiders de mogelijkheid geeft zich nauw te associëren met het marcheren van het bedrijf en het besturen van de ondernemingen, hierbij inbegrepen het deelhebben aan de winsten, die verwezenlijkt zullen worden dank zij het werkelijk belang dat de arbeiders zullen hebben bij een gunstige ontwikkeling en rendabiliteit van de ondernemingen.

Hij konkludeerde en onderstrepte het feit dat deze dekreten "een beslissende etappe aanmerken van de ekonomische en sociale politiek van de regering, waarvan de historische revolutionaire belangrijkheid ons volk niet zal ontgaan". De drie dekreten die de tweede helft van maart werden uitgevaardigd completeren die van oktober en november '62 en laten het revolutionair potentieel van de politiek van de President uitstralen, zoals ook zijn redevoeringen van die tijd.

=====

DE NIEUWE ETAPPE.

Waaruit bestaat de kapitale belangrijkheid voor de sociale toekomst van de Algerijnse Revolutie van deze drie dekreten ?

Dat van 18 maart, dat definitief de kwestie van de "onbeheerde goederen" reguleert, behelst 4 essentiële beschikkingen.

De eerste daarvan waarmerkt alle "onbeheerd" verklaringen die tot stand gekomen zijn tot aan de publikatie van het dekreet, zonder mogelijkheid van beroep. De tweede vergroot de mogelijkheid tot "onbeheerd" verklaring over de gehele exploitatie, zowel industrieel, finantieel, commercieel, agrarische en handwerksbedrijven, het mijnwezen en de bosbouw, Europese en Algerijnse, wanneer deze in de toekomst haar normale activiteit of exploitatie staken. De derde voorziet zeer ernstige moeilijkheden voor alle personen die, "zonder toestemming van de bevoegde autoriteiten onbeheerde eigendommen bezetten of beschikken over onderdelen van dit bezit of deze eraan onttrekken. De vierde beschikking tenslotte, plaatst de "onbeheerde goederen", aldus gedefinieerd en geregeleerd onder direkt administratief toezicht van het Voorzitterschap van de Ministerraad (Presidence du Conseil).

Het dekreet van 22 maart '63, handelend over organisatie en beheer der industriële ondernemingen, handwerksbedrijven, het mijnwezen en ook de onbeheerde agrarische ondernemingen, legaliseert het zelfbestuur en stelt het eigen beheer der ondernemingen door haar arbeiders in. Het reorganiseert en definieert in details de vormen en preciese functies van de organen van het zelfbestuur.

Deze laatste zullen voortaan zijn; de Vergadering der Arbeiders; de Arbeidersraad; het Komitee van beheer; en de direkteur. Een belangrijke rol is overgedragen aan de voorzitter van het Komitee van beheer, wat een andere persoon moet zijn dan de direkteur.

De bevoegdheden van elk van deze organen en personen zijn op een preciese wijze gedefinieerd in de aangenomen gedetailleerde statuten.

Voortaan zal het onmogelijk zijn om van boven af de benoemingen te doen voor de komitee's van beheer. Aan de democratisch uitgedrukte wil van de Vergadering der Arbeiders zal niet voorbij gegaan kunnen worden. Want dit is het organisme van de basis van het zelfbestuur. De nieuwigheid van invoering van de Arbeidersraad, met de meest uitgestrekte machten die de Vergadering der Arbeiders en het Komitee van beheer inschakelen voor de ondernemingen bestaande uit meer dan 30 permanente arbeiders, is gerechtvaardigd. Het is ingegeven door de zorg om te vermijden dat de Komitee's van beheer verworden tot bureaucratische organismen, afgesneden van de basis, die zich niet kan bezig houden met de dagelijkse sleurbezigheden van de onderneming.

Wat betreft de direkteur, die de staat vertegenwoordigt en het Nationaal kollektief. Hij werkt de besluiten uit van het Komitee van beheer en de Arbeidersraad en verzekert het dagelijkse draaien van onderneming of exploitatie. Hij wordt benoemd en ontslagen door het organisme van toezicht, in dit geval het Voorzitterschap van de raad, maar pas na overeenstemming met de Gemeentelijke Raad tot Bevordering van het Eigen Beheer. Deze laatste kan evenzo het ontslag van de direkteur veroorzaken. De Gemeentelijke raad wordt gevormd door de voorzitters van de Komitee's van beheer uit de gemeente en er is ook een vertegenwoordiger in van de partij, van de UGTA, van het ANP (ALN) en van de administratieve autoriteiten van de betrokken gemeente.

Het zal voortaan eveneens onmogelijk zijn, dat wie dan ook, welke autoriteit dan ook, een belemmering kan vormen tot het funktioneren van de Komitee's van beheer, zonder zich bloot te stellen aan zware straffen, die variëren van

een gevangenisstraf van één tot vijf jaar en een boete van 1.000 tot 10.000 nieuwe francs.

Kortom, het hoogste gezag van de lichamen van zelfbestuur is de zelfde als van het geheel van de "onbeheerde goederen" ; de Ministerraad. (Presidence du Conseil)

Op deze wijze, dank zij het dekreet van 22 maart '63, bereiken de arbeiders van de ondernemingen met eigen beheer de rechten die hen plaatsen in de voorste rijen van de socialistische ervaringen van onze tijd.

Zeker stelt men vertrouwen in hen opdat zij zich deze rechten waardig zullen betonen en dat zij in de praktijk hun vermogen tot het laten functioneren van de ondernemingen in eigen beheer, zonder haperingen, zullen bewijzen en hen economisch winstgevend maken in de kortst mogelijke tijd.

Dit is o.a. het doel van het derde dekreet, hetwelk de voorschriften bepaald van verdeling van de inkomsten van de bedrijven en ondernemingen in eigen beheer. Dit dekreet, dat technischer is dan de anderen, richt zich op een juist economisch en boekhoudkundig beheer van de ondernemingen in eigen beheer der arbeiders, die zich moeten ontwikkelen, met voorkeurs hulp van de staat tot moderne ondernemingen met een zeer hoge graad van produktie, economisch voldoende vruchten afwerpend, als leidende sektor, welke de gehele economie van het land beheerst, beginnend bij de agrarische sektor.

Vandaar ook het belang dat in dit dekreet gehecht wordt aan de strikte bepaling van het aantal arbeiders per onderneming, aan verschillende sociale taken, aan de noodzaak, het door de nationale gemeenschap aan de onderneming afgestane kapitaal intact te houden, aan de wijze van beloning van de arbeiders.

Deze laatste bevat in werkelijkheid drie delen:

- 1) Een basisloon, volgens de normen van een minimum produktiviteit, welke onder alle omstandigheden gewaarborgd wordt aan de arbeiders en voldoende zal zijn om de arbeiders in staat te stellen aan hun minimum behoeften te voldoen.
- 2) Een deel wat bestaat uit verschillende sociale voorzieningen (woningen, opvoeding, sociale verzekeringen, vrije tijdsbesteding) die zich meer en meer gaan ontwikkelen.
- 3) Een deel in de vorm van premies, geheven op de winsten van de ondernemingen en berekend naar de opbrengst.

Op deze wijze zal het in loondienst zijn van de arbeiders geleidelijk aan worden opgeheven naarmate hun beloning niet meer wordt berekend voor het herstellen en instandhouden van hun arbeidskracht noodzakelijke minimum, maar berekend naar het geleverde werk en een verdeling van de opbrengst van de onderneming volgens deze toetssteen.

De Algerijnse revolutionairen hebben niet verzuimd zeer snel het buitengewone belang te verwezenlijken van de beslissingen, die in de tweede helft van maart genomen zijn.

De resterende leengoederen van het kolonialisme, de domeinen van Bergaud, van Klein, van de Calan, van Germain, vallen de een na de ander onder de beslaglegging van het zelfbestuur van de arbeiders. Weldra zal de beweging - zoals het moet - de ondernemingen en de landgoederen van de feodale en grote Algerijnse Bourgeoisie bereiken.

Na een versmalling, een stagnatie, zo niet een teruggang welke de Algerijnse Revolutie gekend heeft in de afgelopen maanden, herneemt zij, dwingender dan ooit, haar voorwaartse gang. Geplaatst tegenover de onvermijdelijke felle reakties van het Imperialisme en de achtergebleven "nationale tegenwerkende krachten", is de mobilisatie en organisatie van alle revolutionaire krachten, die zich bewust zijn van het feit dat de beslissende etappe voor de socialistische toekomst van de Revolutie is begonnen, absoluut dringend en noodzakelijk

Samengesmolten in een Verenigd Front, nauw verbonden met de arbeiders en boerenmassa's, zullen zij zich spannen voor de geweldige taken, overal de arbeidende massa's volgend de bepalingen van de dekreten van 22 maart '63 te reorganiseren. Door middel van Regionale Kongressen tot een Nationaal Kongres van de Komitee's van beheer voorwaarts te gaan.

Het is op deze wijze dat zij zullen antwoorden op de revolutionaire oproep van de President, van 29 maart '63, die besloot: "Arbeiders, Arbeidsters van Algerije, organiseert U, opdat overal op het Algerijnse grondgebied de Algemene Vergaderingen der Arbeiders zich kunnen verzamelen en dat overal, op het Algerijnse grondgebied, de komitee's van beheer, op democratische wijze verkozen, zich voor de verblijdende taak kunnen inspannen, van de verspreiding van het socialisme in ons land".

1 april 1963

Michel Pablo.

TWEEDE HERZIENING VAN DE PARTIJ- GESCHIEDENIS VAN DE C.P.S.U.

In het blad "Polititscheskoje samoobrasowanije" van december 1962 (Moskou) is een artikel opgenomen over de tweede herziening van de partijgeschiedenis. Het nieuwe van de herziening van de partijgeschiedenis is, dat voor het eerst een boekje opgedaan wordt, zij het nog op beperkte schaal, van de politieke blunders vóór en tijdens de Octoberrevolutie van Stalin en de misdaden, die hij in zijn leven heeft begaan.

Zo wordt melding gemaakt van het standpunt, dat hij innam ten aanzien van het werk van Lenin "Materialisme en empiriokriticisme", dat een verdediging van de marxistische filosofie tegen de opportunisten van velerlei schakering bevat en door Stalin "een storm in een glas water in het buitenland" genoemd werd. Daarmee bewijzen de schrijvers van het nieuwe geschiedenisboek terecht, dat Stalin het belang van deze ideologische strijd niet begreep.

In 1913 voerde hij de opdracht van de partij niet uit door na de conferentie in Krakau een verzoenende houding aan te nemen tegenover de mensjewiki.

"Aan de vooravond van de October-revolutie nam hij een verzoenlijke houding aan tegen de "stakingsbrekers" van de revolutie Kamenew en Sinowjew".

"Zware fouten beging Stalin in de tijd tussen de Februari- en de October-revolutie. Het tijdschrift "Problemen van de geschiedenis van de C.P.S.U." publiceerde in de nummers 3 en 5, over het jaar 1917 (maart) de protocollen van de Alrussische conferentie van partijfunctionarissen". Hieruit blijkt, dat Stalin opkwam voor een fusie met de mensjewiki". "Op de Vde partijdag juli-aug. 1917, sprak hij van de ogelijkheid om Lenin te laten berechten, indien garanties gegeven zouden worden voor zijn veiligheid."

"Uit de genoemde protocollen blijkt eveneens, dat Stalin voorstelde druk op de voorlopige regering uit te oefenen om deze tot vrede sluiten te dwingen".

Deze en andere onthullingen kan men in het nieuwe geschiedenisboek lezen. Onthullingen zijn het overigens niet. Trotsky heeft reeds vele tientallen jaren geleden Stalin's politieke theorieën en praktijk ontleed. In "Stalin" Nederl. uitg.: Brill Leiden 1949, schreef Trotsky op pag. 205: "Druk op de voorlopige regering met de eis, dat zij zich onmiddellijk bereid verklaart vredesonderhandelingen te openen...." Met behulp van vriendelijke "druk" op de bourgeoisie, voor wie verovering het enige doel van de oorlog was, wilde Stalin de vrede bewerkstelligen "op grond van het zelfbeschikkingsrecht der naties". Sedert het begin van de oorlog had Lenin juist zijn felste aanvallen gericht tegen dergelijke bekrompen utopieën. Geen enkele "druk" hoe sterk ook, kan de bourgeoisie doen ophouden bourgeoisie te zijn; zij moet omvergeworpen worden." Tot zover Trotsky.

De Collectivisatie

"Een oorzaak van vele fouten van Stalin lag van het begin af aan in zijn onderschatting van de liefde van de boeren voor persoonlijk bezit. Hij negeerde de mening van Lenin en talrijke leden van het Centraal Comité om niet overijld tot de landhervorming over te gaan. Dat had tot gevolg dat bij de collectivisering talrijke fouten wer-

den gemaakt, die Stalin in de schoenen schoof van lagere functionarissen."

Wij kunnen deze opvatting niet anders dan beamen. De Chinese-, Yoe-goslavische-, de Cubaanse- en de Algerijnse revolutie hebben de les geleerd. In de andere Arbeidersstaten waar gecollectiviseerd werd à la Stalin zit men nog midden in de moeilijkheden, die trouwens tot op dit moment in de Sowjet-Unie evenmin zijn opgelost, ondanks de ontginning van enorme maagdelijke gebieden.

De wereld-oorlog

"Een onvergeeflijke fout beging Stalin bij de beoordeling van de militair-strategische situatie aan de vooravond van de grote "vaderlandse oorlog"(sic!) Hij onderschatte het oorlogsgevaar, verliet zich geheel op het niet-aanvalsverdrag met Duitsland en liet na de nodige verdedigingsmaatregelen te nemen tegen aanvallen.... Bovendien beging Stalin vele fouten bij de leiding van de militaire operaties." Naast de uitroeping van de oude bolsjewistische garde, was Stalin's grootste misdaad de moord op vele miljoenen Russische soldaten en burgers, die hij de dood indreef door zijn onderschatting van het Nazi-dom. Om nog maar niet te spreken van zijn verantwoordelijkheid voor de nederlaag van het Duitse proletariaat in 1933, het aan de macht komen van Hitler en de daaruit voortgevloeide oorlog.

De moord op de bolsjewiki

"Stalin nam deze moord (op Kirow) als aanleiding om met alle lieden die hem niet zinden af te rekenen.... In de jaren 1937 tot 1938 namen deze represailles (sic!) een grote omvang aan.... Ofschoon de Partij en het volk van het machtsmisbruik van Stalin niets wisten, waren er personen uit zijn naaste omgeving, die niet alleen op de hoogte waren van de schending van het Partij-statuut en de sowjet-wetten, doch zij namen er actief aan deel, zoals Moletow, Kaganowitsch en Malenkow."

Deze laatste uitspraak is een zielige poging om de verantwoordelijkheid voor het verdwijnen van miljoenen Russische mannen en vrouwen op rekening te zetten van enkele personen.

Maar welke boer in de Oekraïne zou zich niet de bloedige hand van Chroetsjef herinneren bij het lezen van het nieuwe "geschiedenis" boek, om slechts één voorbeeld te noemen.

Trotsky schreef in zijn boven reeds aangehaalde werk: "Stalin is een meester in de kunst, iemand aan zich te verbinden, niet door zijn bewondering af te dwingen, maar door hem te dwingen tot medeplichtigheid aan gruwelijke en onvergetelijke misdaden. Dat zijn de stenen van de pyramide, waarvan Stalin de top is."

Wij ontkennen de belangrijkheid van de destalinisatie in de Sowjet-Unie en de andere Arbeidersstaten allerminst, maar dat een derde herziening van het geschiedenisboek van de Russische communistische partij nodig is, dat is zeker. Een herziening, die pas volledig zal kunnen zijn, wanneer de sowjet-democratie is hersteld in Rusland, onder controle van de arbeiders zal plaats vinden en niet onder die van medeplichtige bureaucraten.

H. Rubens.

o o o

Zojuist verschenen:

Eennieuwe uitgave van het OVERGANGSPROGRAM VAN DE
VIERDE INTERNATIONALE. Te verkrijgen à f0,50
bij onze administratie !!

METAALSTAKING IN DE BONDREPUBLIEK

Het is een keiharde strijd geweest die de arbeiders van de Duitse metaalindustrie hebben geleverd. Tegenover de uitsluiting, die voor het eerst sinds 1929 weer werd toegepast, hebben de arbeiders hun vaste wil getoond om desnoeds tot op de barrikaden te strijden voor hun eisen.

Deze staking, die de vakbond 52.000.000 mark heeft gekost, maar tegelijkertijd een grote toevloed van leden heeft opgeleverd is een hartverwarmend voorbeeld voor de arbeiders in de hele wereld. De oude doch machtige leus heeft nog niets aan kracht verloren. In het op industrieel gebied hoogontwikkelde West-Duitsland bewezen de arbeiders dat door hun machtige arm het hele raderwerk in luttele dagen stilgelegd kan worden. Ondanks 70% ongeorganiseerden was er in de eerste dagen van de staking geen enkele onderkruiper. Later zijn er wel enkele groepen geweest die in konflikt zijn gekomen met de goedgeorganiseerde stakingspiketten, maar hun aantal was te verwaarlozen.

Enkele duizenden buitenlandse arbeiders werden ook door de staking in Baden-Württemberg getroffen. Heel verheugend is het, dat in Mannheim Afrikaanse arbeiders hebben gedemonstreerd en op spandoeken hun solidariteit met de staking betuigden.

Nu wij in staat zijn het hele konflikt te overzien, kunnen we vaststellen dat de uitsluiting, door de werkgevers als wapen gebruikt een daad was waartoe men in paniek kwam en waarmee men de arbeiders trachtte te intimideren.

Het wapen dat de arbeiders wel heeft getroffen had echter een fatale terugslag voor hen die het hanteerden, waar het de arbeiders geheel of gedeeltelijk twee weken zonder inkomén liet, schat men het verlies voor de ondernemers op rond de 900.000.000 mark. Dit was nog niet alles, want door de massale uitsluiting kwamen er heel wat fabrieken, die van de stilgelegde bedrijven afhankelijk waren voor toelevering, in ernstige moeilijkheden en gaven te kennen dat bij een verdere voortzetting van het konflikt ook zij bij gebrek aan materiaal de produktie zouden moeten stopzetten.

Dat regering en de wat laat tot bezinning komende ondernemers de ernst van het konflikt gingen zien, wordt wel aangetoond door het naarstig zoeken naar een manier om het gezicht te redden, eigenlijk een redden wat er nog te redden viel. Daarom is met veel tam-tam de bemiddeling van prof. Erhardx aangekondigd. Hierdoor wist men bij al de concessies die men aan de arbeiders moest doen, tenminste nog te bereiken dat Erhard's populariteit aanmerkelijk is gestegen, wat men als een politieke overwinning kan zien. Maar dat is dan ook het enige lichtpunt dat er voor de reactie inzigt.

De overwinning van de arbeiders is aanmerkelijk belangrijker, - en niet alleen voor de Westduitse arbeiders - zij hebben een loonsverhoging van 5%, met terugwerkende kracht tot 1 april j.l. afgedwongen en een 42-urige werkweek verwezenlijkt, wat tot onze schande in Nederland nog steeds een te verwezenlijken (NVV) eis is, en nog eens 2% op 1 april 1964.

We kunnen niet nalaten een parallel te trekken met de toestanden in Nederland. Hier hebben we die taaië onderhandelingen na de oorlog niet kunnen signaleren met waren hier vrijwel altijd de arbeidersvertegenwoordigers die het bakzeil haalden en de grootste concessies deden. Het flagrantste voorbeeld willen we hier wel nemen, we moeten hiervoor teruggaan naar de grote bouwvakstaking in 1958 waarbij de uniebonden nota bene de "loonsanering" van de bouwvakarbeiders aan de orde stelde. Op zichzelf was er natuurlijk niets tegen een loonsanering, wanneer deze er op gericht zou zijn de zgn. zwarte lonen wit te maken, d.w.z. de c.a.o. lonen op te trekken naar het werkelijk verdiende loon. Dit lag echter in het geheel niet in de bedoeling der Unie-bonden, zij wilden die arme ondernemers die door de arbeiders werden gedwongen tot het betalen van "zwarte lonen" tegen zichzelf in bescherming nemen en een loonsverlaging werd door de bouwvakarbeiders dan ook een feit. We zouden dit een schoolvoorbeeld willen noemen van hoe het niet moet.

De Nederlandse vakbondleiders, de goede niet te na gesproken, kunnen uit de Duitse staking heel wat leren. Ook dat er een weersstandskas bestaat om er gebruik van ~~xxx~~ te maken kunnen zij hieruit afleiden. Want wat er door unie-bonden uitgekeerd is uit dit voor de arbeiders zo belangrijke steunfonds, is gezien de stukken strijd die er geleverd zijn maar heel minimaal. Dan komen kleine organisaties als O.V.B. en E.V.C. er wel wat beter af. Maar geen enkele arbeider staakt voor zijn plezier. Wanneer de arbeiders in beweging komen dan doen zij dat uit bittere noodzaak, dan is de maat vol. en dan getuigt het niet van werkelijkheidszin om deze acties met "wild" te bestempelen. Van de zijde van de ondernemers kan men dat verwachten, het zit in de aard van het beestje. Maar als dit komt van hen, die nog de leiding van de arbeidersbeweging vormen, dan is er moeklijk een ander woord voor te vinden dan verraad.

Voor zover ons bekend is er door geen enkele vakorganisatie in Nederland die een solidariteitsbetuiging of zelfs maar een sympathiebetuiging heeft gezonden aan de Westduitse arbeiders in strijd. Het is een teken van eng denken, van een zien van de problemen alleen op nationale schaal en dat is verkeerd, zeker de leiding der arbeiders moet een open oog hebben voor de internationale solidariteit.

De Westduitse arbeiders hebben hun triomferende Franse collega's gevolgd in de strijd voor loonsverbetering. Evenals in Nederland waren er in Frankrijk en in West-Duitsland door de regering bepaalde loongrenzen, maar door hun vastberaden houding, de strijdbereidheid en door de offervaardigheid van arbeiders uit andere beroepssectoren, hebben zij de strijd voor verbetering van hun levensvoorwaarden gewonnen.

De Franse en Duitse arbeiders hebben gesproken en gehandeld, het woord is nu aan de arbeiders van Nederland.

W.deB.

ITALIAANSE COMMUNISTEN VOORUIT

De overwinning van de Italiaanse communisten geeft twee voornamen "theorieën", staakspandjes kan men ze ook noemen, van bourgeois-politici en bureaucraten ontzenuwd.

Ten eerste het ook in Nederland veel gehoorde verhaeltje dat de strijd-lust van de arbeidersklasse wel afneemt als er maar wat scootertjes, TV-toestellen, stromend water etc. op het toneel worden getoverd ; ten tweede het door angst gevoede bureaucratensprookje dat een communistische partij er voor dient te waken dat interne meningsverschillen in de openbaarheid komen-ten koste van alles dient de eenheid bewaard te worden; men kent de argumenten waarmee in ons land Paul de Groot c.s. iedere theoretische discussie uit de weg gaan. Argumenten overigens die lijnrecht in strijd zijn met wat de geschiedenis van de Russische communistische partij van voor de revolutie van 1917, en ook nog daarna, ons leert.

Wat zijn namelijk de feiten voor Italië ?

De positie van de arbeiders in Noord-Italië heeft de laatste jaren enige verbetering ondergaan op het gebied van de lonen, vakantieregeling en sociale voorzieningen dank zij de hiervoor door de vakbeweging gevoerde gevechten. Wat het tweede punt betreft, dat van de discussie binnen de communistische partij : men heeft er in vorige nummers van De Internationale over kunnen lezen. Zeer "ver" ging het blad van de communistische jeugd, dat ook Trotzki en het Trotskisme in het debat betrok.

De communisten wonnen 2,6 % (van 22,7% in 1958 naar 25,3% in 1963), dat betekent een miljoen stemmen en (nu 7,7 miljoen tegen 6,7 miljoen in '58)!

De uitslagen in het industriële noorden lieten aan duidelijkheid niets te wensen over. En deze duidelijke uitspraak van het Italiaanse proletariaat ging gepaard met een verlies van de christen-democraten (DC), de Italiaanse KVP die in samenwerking met de linkse socialisten van Nenni een progressieve rol probeert te spelen.

In Turijn ging de DC achteruit van 41,2% naar 27,7%, de liberalen wonnen er ruim twaalf procent van de stemmen en kwamen daarmee op 16,23% : een accentuering van wat in het gehele land plaats vond, namelijk de verscherping van de politieke tegenstellingen, met de communisten en de liberalen als de grote winnaars.

Het is verwonderlijk te zien hoe bijna alle burgerlijke bladen in Nederland verbaasd waren over de uitslag van deze verkiezingen.

Dat blijkt het beste uit wat de hoofdredacteur van het PvdA-weekblad Vrij Nederland, Smedts, voor de verkiezingen schreef: "Er staat veel op het spel, de stabiliteit van een progressieve regering. Maar de ernstigste gevaren die het land bedreigden zijn bezworen en niemand verwacht dat straks Togliatti als overwinnaar uit de bus komt."

Natuurlijk blijkt het voor deze Smedts een klein kunstje om na de communistische overwinning te "bewijzen" dat de communisten "ditmaal in werkelijkheid hun grootste nederlaag hebben geleden".

Het is toch wel bijzonder vreemd dat de verwachtingen (hoop?) van zovele werden bedrogen. Had het Italiaanse proletariaat van Noord-Italië dan niet in de laatste maanden van 1962 en de eerste van 1963 met een grote felheid en tevens zelfbeheersing gestaakt ? Bij deze conflicten waren een miljoen metaalarbeiders betrokken ! Deze stakingen waren een duidelijk bewijs van de wil van de Italiaanse arbeiders om geen genoeg te nemen met wat kruimels uit de kapita-

listische broodmand maar om te strijden voor een radicale omwenteling van de bezitsverhoudingen.

Vooraf de jongeren speelden bij deze stakingen een belangrijke rol; een groot deel van hen heeft nu voor de eerste maal gestemd : communistisch. Er is nog een belangrijk aspect; dat van de bewust - wording van de Italiaanse vrouw. Zij was altijd de steunpilaar van de katholieke kerk. Uit de laatste verkiezingen blijkt dat de emancipatie zich ook hier doorzet. Nenni's partij, waarvan de linker - vleugel ijvert voor nauwere samenwerking met en sterkere oriëntering op de communistische partij, ging ook achteruit : van 14,2% (1958) naar 13,8% (1963). De linkse oppositie zal in de uitslagen voldoen de bevestiging vinden voor haar argumenten om geen nieuwe bond - genootschap met de D.C. aan te gaan. Zij zal tevens hebben te ijveren voor een nieuwe eenheid met de communisten om zodoende effectief te strijden voor een socialistisch Italië.

Met 44 stemmen voor, 35 tegen en een onthouding heeft het centraal comité van de Nenni-socialisten op 19 mei besloten de christen - democraten te blijven steunen.

Hieruit blijkt al hoe groot de linkse oppositie is ; zij zal op het congres (18 tot en met 21 juli) nog wel sterker blijken te zijn.

Gerrit Storm.

0 0 0

JEWTOESJENKO OVER ZYN GROOTVADER

In zijn "Herinneringen", vertelt Jewtoesjenko, dat zijn grootvader van moederszijde, een belangrijke partisanenleider in de Oeral gedurende de Burgeroorlog is geweest, die later, terwijl Trotsky nog Volkscommissaris van Verdediging was, naar de Militaire Akademie werd gezonden en tenslotte een generaal van het Rode Leger werd.

Jewtoesjenko's grootvader werd gearresteerd en gedood tijdens de Stalin-zuiveringen van 1938. De avond voor zijn arrestatie bezocht hij zijn kleinkind en bracht de nacht door met revolutionaire liederen voor hem te zingen.

Dit bewogen beeld zoals het door Jewtoesjenko beschreven werd, is haast symbolisch van karakter : de geest van de Oktober Revolutie overgebracht door de oude partisaan op de jonge generatie, over de hoofden van de "verloren generatie", die onder Stalin volwassen werd, heen.

Jewtoesjenko over het afdrucken van zijn gedicht "Babi Yar".

(Babi Yar, veroordeelt scherp het anti-semitisme).

Hij had het naar een letterkundig tijdschrift gebracht, wiens uitgever lang aarzelde. Een delegatie van drukkerij-arbeiders kwam hem echter vertellen, dat iedereen in de drukkerij het gedicht gelezen en het ondersteund had. Jewtoesjenko beschrijft de donderende ovatie, die hij kreeg, toen hij het gedicht voor de eerste maal in het openbaar voorlas. Nadat de bijeenkomst voorbij was, kwam er een oude man met een wandelstok op hem toe. Hij was zeer onder de indruk. "Ik ben partijlid geweest sinds 1905. Ik heb 15 jaar doorgebracht in een dwang - arbeiderskamp, maar vanavond weet ik, dat ondanks alle verraad, het Bolsjewisme opnieuw leeft." =22=

opnieuw voor het kapitalistische karretje laat spannen. Tenslotte nog iets over de PSP. We hadden verwacht in haar orgaan Bevrijding, na de verkiezingen iets te lezen over hoe de PSP denkt haar stagnatie te doorbreken. M.a.w. : hoe krijgt de PSP vat op de arbeidersklasse. Niet dat we iets van deze pogingen verwachten. De uitslag bevestigt - ondanks de nederlaag van de PvdA - onze opvatting dat het grootste deel van de bewuste arbeiders in de PvdA haar vertegenwoordiger ziet. Het artikel van hoofdredacteur Bovenkerk dat over die uitslag handelt, behandelt echter alles behalve dit nu juist voor de PSP zo essentiële punt. We kunnen er slechts uit konkluderen dat de PSP de vraag hoe een arbeiderspartij te worden, niet ernstig neemt. Dit is voor ons overigens nog steeds geen aanleiding om daarom de PSP niet ernstig te nemen.

De inhoud van dit nummer

De verkiezingen en verder	Karel Verbiest	pag 1
De strijd van de NTB	Wim Meulink	pag 3
Algerije Nu	Michel Pablo	pag 10
Tweede herziening van de partijgeschiedenis van de C.P.S.U.	H. Rubens	pag 17
Metaalstaking in de Bondrepubliek W.de B.		pag.19
Italiaanse communisten vooruit	Gerrit Storm	pag.21

In het volgende nummer komt een artikel over:
De ontwikkeling van de Arabische Revolutie en de positie van Israël.

S T E U N T O N S P E R S F O N D S ! !